

ABOUT A BOY

IN MAKKELIJKE TAAL

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvoorieen.be

Voor meer informatie over *Leeslicht*: leeslicht.nl

Deze uitgave is een bewerking van *About a boy* van Nick Hornby, gepubliceerd door Spass am Lesen Verlag (Münster, 2020).

Bewerking in eenvoudig Duits: Sonja Markowski

Vertaling: Frans van Duijn

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

Coverbeeld: Shutterstock

Druk: Easy-to-Read Publications

© 2020 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 518 2

NUR 286

ABOUT A BOY

IN MAKKELIJKE TAAL

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Over dit boek

In *About a Boy* vertelt de populaire Engelse schrijver Nick Hornby over de bijzondere vriendschap tussen Marcus en Will.

Het boek is geschreven in 1998 en het verhaal speelt zich af in Londen. Internet bestond nog niet en er waren geen smartphones. Muziek luisteren ging via cd's en langspeelplaten (lp's), en films stonden op videobanden. Je mocht roken in cafés.

About a Boy is in 2002 verfilmd, met Hugh Grant in de rol van Will.

Marcus

Marcus woont pas sinds een paar weken in Londen. Op de eerste dag van de zomervakantie is hij met zijn moeder Fiona verhuisd. Want Fiona heeft in Londen een nieuwe baan gevonden.

Tot nu toe vindt Marcus het allemaal maar saai. Twee keer is hij met zijn moeder naar de bioscoop geweest. En ze hebben zijn nieuwe school bekeken, die groot is en er afschuwelijk uitziet. Ook zijn ze door hun nieuwe buurt gelopen. Met mooie en lelijke straten. En nu wachten ze op het moment dat hun leven in Londen gaat beginnen.

Zijn moeder is vaak verdrietig. Ze huilt meer dan vroeger. Misschien heeft dat iets met mannen te maken. Marcus hoopt dat dit waar is. Want dan hoeft zijn moeder alleen maar de juiste man te vinden.

En die man zal haar gelukkig maken. Zijn moeder is mooi, vindt Marcus. En aardig. En soms ook vrolijk. Er moeten toch genoeg mannen voor haar zijn. Maar wat als er nog een andere reden is voor haar verdriet? Dan kan het alleen maar iets heel ergs zijn, denkt Marcus. Dat maakt hem bang.

Vier jaar geleden kwam er een einde aan het eerste deel van zijn leven. Zijn vader en moeder gingen scheiden. Marcus was toen acht jaar. Daarvoor had hij een normaal leven. Saai. Met school en vakanties. Met huiswerk en bezoek aan opa en oma. Daarna begon het tweede deel van zijn leven. Met meer mensen en meer steden. Met de vriendjes van zijn moeder. De vriendinnetjes van zijn vader. Huizen, logeer-partijen, nog meer huizen, Cambridge, Londen. Dat er zoveel verandert als een relatie stukgaat ... Soms denkt Marcus dat hij dat tweede deel van zijn leven leuker vindt. Hij heeft meer vrijheid. En dat kan eigenlijk alleen maar goed zijn.

Nu heeft Fiona aan de telefoon ruzie met haar vriend. Marcus snapt niet waar het over gaat. 'Gaan jullie uit elkaar?', vraagt hij wat later aan zijn moeder.

Zij kijkt hem verbaasd aan.

‘Maak je een grapje?’

De mensen denken vaak dat Marcus grapjes maakt.

Ook als hij het helemaal niet grappig bedoelt.

‘Ja’, zegt ze dan. ‘We zijn uit elkaar. Ik heb er een eind aan gemaakt.’

Marcus kan maar niet aan scheidingen wennen.

Hij vond deze man aardig. En nu zal hij hem nooit

meer zien. Soms gingen ze met z’n drieën op pad.

Marcus had zelfs samen met deze man geplast.

Dat was in een openbare wc tijdens een uitje.

Heel gek dat hij nu ineens weg is.

‘Had hij een andere vriendin?’, wil Marcus weten.

‘Ik geloof van niet’, antwoordt zijn moeder. ‘En ik heb ook geen andere vriend. Zo gaan die dingen niet, Marcus. Niet bij een 37-jarige moeder die ook nog moet werken. Ik heb nauwelijks tijd voor mannen. Maar vind jij het soms vervelend als ik vriendjes heb?’

‘Dat weet ik niet’, antwoordt Marcus. ‘Ik geloof van niet. Zullen we televisie kijken?’

Hij wil iets luchtigs zeggen, want dit onderwerp is moeilijk.

‘Als jij dat wil’, zegt zijn moeder.

Marcus vindt de afstandsbediening achter een kussen op de bank. Hij wil nu geen soaps kijken.

Die gaan namelijk altijd over problemen. En hij wil zijn moeder niet aan haar eigen problemen herinneren. Daarom kijken ze naar een uitzending over dieren. Over vissen die op de bodem van een grot leven. De dieren kunnen niks zien. En niemand weet waarom deze vissen eigenlijk bestaan. Marcus denkt niet dat deze vissen Fiona ergens aan herinneren.

Will

Will Freeman is 36 jaar en vet cool. Hij heeft net met een vrouw geslapen die hij nauwelijks kent. Hij heeft een dure jas gekocht. Hij heeft in een dure nachtclub ecstasy geslikt. Hij verdient meer dan 40.000 pond per jaar. Daar hoeft hij niet eens voor te werken. En hij laat een sikje staan, want dat is in de mode.

Soms vraagt Will zich af hoe types als hij vroeger overleefden. Types die de hele dag niks doen. En ook niks willen doen. Omdat ze leven van het geld van hun vader. Vroeger had je nog geen televisie. En geen films en tijdschriften. Will had in die vroegere tijd vast een baantje moeten zoeken. Want anders was hij gek geworden van verveling. Maar tegenwoordig is alles anders.

Er is zoveel te doen. Will heeft zelfs geen eigen leven nodig. Want er is ook zoveel te zien bij anderen. Hij kijkt graag naar het leven van zijn vrienden. Want dan ziet hij nog beter dat zijn eigen leven gelukkig geen chaos is. Will heeft namelijk een hekel aan een rommelig leven.

Chaos! Een warboel! Dat vind je dus wel in het huis van Wills vriend John. Die heeft pas een tweede kind gekregen.

John en zijn vrouw hebben Will uitgenodigd. Hun huis ziet er heel rommelig uit. Overal ligt plastic speelgoed op de vloer. En dat speelgoed is ook nog eens heel fel gekleurd. Er liggen videobanden zonder hoes kriskras naast de televisie. Op tafel ligt een kleed dat ooit wit is geweest. Hoe kunnen mensen zo leven?

Will kijkt naar de baby. Hij weet dat hij iets moet zeggen. 'Ze is ...' Nee. Hij heeft geen idee wat hij over het kind moet zeggen.

'Hoe is het met jullie?', vraagt hij.

'Ach', zegt Johns vrouw. 'Een beetje moe.'

'Te veel gefeest?', vraagt Will.

'Nee', zegt Johns vrouw. 'Ik heb alleen maar een kind op de wereld gezet.'

Die verdomde baby. Nu praten ze er toch weer over.

‘En hoe is het met jou?’, vraagt John. ‘Wil jij nog geen gezin?’

Ik eet nog liever zo’n luier vol kak op, denkt Will.

‘Nog niet’, zegt hij.

Het is al erg genoeg dat zijn vrienden kinderen hebben. En nu willen ze dat hij dezelfde fout maakt?

Vroeger kwam Will graag bij John en zijn vrouw.

Maar nu heeft hij hier weinig meer te zoeken. Hun kinderen kunnen hem niks schelen.

‘Wil je peetoom van de baby worden?’, vraagt John.

Will kijkt in twee lachende gezichten. Hij lacht zenuwachtig terug.

‘Peetoom?’, zegt hij dan. ‘Met cadeautjes en zo?’

En voor het kind zorgen als jullie opeens doodgaan? Houden jullie me voor de gek?’

‘Nee’, antwoordt John. ‘Volgens ons ben jij er geschikt voor.’

‘Ach, nee’, zegt Will. ‘Dat is niks voor mij. Ik ben te oppervlakkig voor zoiets. Niet serieus genoeg. Het is lief dat jullie me vragen. Maar ik moet er niet aan denken.’

Daarna is Will snel naar huis gegaan.